

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდამეხუთე

ღვთაებრიობა ხორცშესხმული: პეტრეს ღრმა აღსარება და მისი მნიშვნელობები

Jeff Pippenger

2024-04-15

როდესაც პეტრემ წარმოადგინა თავისი პასუხი ქრისტეს კითხვაზე, თუ ვინ ამბობენ მოწაფეები, რომ არის ქრისტე, მან დაასახელა, რომ იესო იყო ცხებული, ქრისტე, მესია. მან აგრეთვე თქვა, რომ იგი იყო ძე ღვთისა.

როცა იესო მივიდა კესარეა ფილიპეს მხარეებში, ჰკითხა თავის მოწაფეებს და უთხრა: ადამიანნი ვის ამბობენ მე, ძეს კაცისას, რომ ვარ? ხოლო მათ უთხრეს: ზოგნი ამბობენ, რომ შენ ხარ იოანე ნათლისმცემელი; სხვანი — ელია; სხვანი კი — იერემია, ან ერთ-ერთი წინასწარმეტყველი. უთხრა მათ: თქვენ კი ვისამბობთ, რომ მე ვარ? მიუგო სიმონ პეტრემ და თქვა: შენ ხარ ქრისტე, ძე ცოცხალი ღმრთისა. ხოლო იესომ მიუგო და უთხრა მას: ნეტარ ხარ შენ, სიმონ ბარიონა, რადგან ხორცსა და სისხლს არ განუცხადებია ეს შენთვის, არამედ მამაჩემს, რომელიც არის ცათა შინა. და მე გეუბნები შენცა: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას, და ბჭენი ჯოჯოხეთისანი ვერ სძლევენ მას. და მოგცემ შენ სასუფეველის ცათს გასაღებებს; და რასაც შეკრავ ქვეყანაზე, შეკრული იქნება ცათა შინა; და რასაც განხსნი ქვეყანაზე, გახსნილი იქნება ცათა შინა. მათე 16:13–19.

პეტრეს მეშვეობით სულიწმიდამ წარადგინა არსებითი ჭეშმარიტება, რომელიც ას ორმოცდაოთხმა ათასმა უნდა გაიგოს. ეს მან გააკეთა პანიუმში, რომელიც კესარია ფილიპე იყო. პანიუმში გველეშაპის თაყვანისცემაში ყველაზე წმინდა სატაძრო ადგილია, რადგან საბერძნეთი წარმოადგენს ქვეყნიერებას, ხოლო ქვეყნიერება უკანასკნელ დღეებში არის გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, რომელიც გველეშაპის მიწიერი წარმომადგენელია. „ჯოჯოხეთის ბჭენი“ პანის, ბერძნული თხის-ღმერთის, ტაძრის სახელწოდებაა. ტაძარი აშენებული იყო მღვდლის წინ, რომელიც პანიუმის წყაროს შეიცავდა. პანიუმის წყარო იორდანეს მდინარეს კვებავდა, რომელიც ქრისტეს სიმბოლოა.

სახელი „იორდანე“ ნიშნავს „დამშვებს“ და იგი თავის დინებას იწყებს ჩრდილოეთ ისრაელის მთიან მხარეში, მთავარ სათავეს იღებს ხერმონის მთის წყაროებიდან — ხერმონის ქედის უმაღლესი მწვერვალიდან, სადაც მდებარეობს წყარო, რომელსაც „ჯოჯოხეთის კარიბჭეს“ უწოდებენ. „ხერმონი“ ნიშნავს „წმინდას“, ხოლო „იორდანე“ ნიშნავს „დამშვებას“. მდინარე იორდანე მოედინება ხერმონის მთის მაღლობებიდან და ეშვება იორდანის რიფტულ ველზე, საბოლოოდ კი აღწევს მკვდარ ზღვამდე, რომელიც დედამიწის ზედაპირის ყველაზე დაბალი წერტილია.

იორდანეს მდინარის მკვებავი წყლები, რომლებიც სათავეს პანის ტაძარში იღებს და საბოლოოდ დედამიწის ყველაზე დაბალ წერტილს აღწევს, განასახიერებს იმ დაღმასვლას, რომელიც ღვთის ძემ განახორციელა, როდესაც მან დატოვა უმაღლესი

წმინდა მთა, რათა ამ სამყაროს ყველაზე დაბალ „მკვდარ ზღვაში“ ჩამოსულიყო. ქრისტეს ზეციდან ჯვარზე სიკვდილამდე დაღმასვლა იმასაც განასახიერებს, რომ მან თავის თავზე დაცემული ადამიანის ხორცი მიიღო, რადგან მისი გზა ზეციდან ჯვრამდე იმ წყლებით იკვებებოდა, რომლებიც სათავეს „ჯოჯოხეთის კარიბჭეებიდან“ იღებდა.

მკვდარი ზღვა არა მხოლოდ დედამიწაზე ყველაზე დაბალი ადგილია, არამედ იგი დედამიწაზე ყველაზე მარილიანი წყლებიცაა, ოკეანეზე ცხრაჯერ უფრო მარილიანი. ქრისტეს სიკვდილი ჯვარზე, რომელიც მკვდარი ზღვით არის წინასწარმოსახულად ნაჩვენები, არის ის ადგილი, სადაც მან მრავალთან დაადასტურა თავისი აღთქმა.

და ყოველი შესაწირავი შენი ძღვენისა მარილით დაამარილო; და ნუ დაუშვებ, რომ შენი ღმერთის აღთქმის მარილი აკლდეს შენს ძღვენს; ყველა შენს შესაწირავთან ერთად შესწირე მარილი. ლევიანთა 2:3.

ჰერმონის მთის წყაროებიდან მომავალი იორდანეს მდინარე გადის გალილეის ზღვაში, რომელსაც აგრეთვე ტიბერიადის ტბასა და კინერეთის ტბას უწოდებენ. „გალილეა“ ნიშნავს „სახსარს“ ან „გარდამტეხ წერტილს“. ტიბერიუსი არის იმ რომაელი მმართველის სახელი, რომელიც ავგუსტუს კეისარს მოჰყვა, ხოლო ტბის ფორმის გამო მას კინერეთი ეწოდება, რაც ნიშნავს „არფას“ ან „ლირას“. კაცობრიობის გარდამტეხი წერტილი მაშინ დადგა, როცა ტიბერიუს კეისარი მეფობდა და იესო ჯვარს აცვეს, და ზეცაში ყოველი არფა დადუმდა. იორდანეს მდინარის გეოგრაფიული დამოწმება „ჯოჯოხეთის კარიბჭეებთან“ კავშირში, რაც ბერძენი ღმერთის, პანის, ტაძარია, მიანიშნებს იმ მოწმობაზე, რომელიც პეტრემ სულიწმიდის შთაგონებით გამოაცხადა.

ქრისტეს განკაცება იყო ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთება, რომელიც აღსრულდა მაშინ, როდესაც ღვთის ღვთაებრივმა ძემ თავის თავზე მიიღო ადამიანური ხორცი; ამგვარად შეაერთა მან ღვთაებრიობა კაცობრიობასთან, როგორც ეს წარმოდგენილია პანის წყაროს წყლებით, რომლებიც იორდანეს მდინარეს კვებავს. ხოლო პანის წყაროს კვებავდა ნამი, წვიმა და თოვლი, რომლებიც ჰერმონის მთებზე ცვიოდა; ჰერმონი წარმოადგენს „წმიდა“ მთას, რომელიც არის ზეციური იერუსალიმი.

დავითის აღსავლენი გალობა. აჰა, რაოდენ კეთილია და რაოდენ საამური, როცა ძმები ერთობაში მკვიდრობენ! ეს ჰგავს თავზე დაღვრილ ძვირფას ნელსაცხებელს, რომელიც ჩამოედინებოდა წვერზე, აარონის წვერზე, და ჩადიოდა მისი სამოსლის კალთებამდე; როგორც ჰერმონის ცვარი და როგორც ცვარი, რომელიც სიონის მთებზე ჩამოდის; რადგან იქ უფალმა დაადგინა კურთხევა — სიცოცხლე უკუნისამდე. ფსალმუნები 133:1–3.

„ძვირფასი ზეთი“, რომელიც აარონის წვერზე ჩამოდიოდა, იყო ის ზეთი, რომელიც გამოიყენებოდა მაშინ, როდესაც იგი და მისი ძეები ღვთის მღვდლებად იყვნენ ცხებულნი.

და აიღებ სისხლს, რომელიც სამსხვერპლოზეა, და საცხებელ ზეთს, და ასხურებ აარონს, მის სამოსელს, მის ძეთ და მისი ძეთა სამოსელს მასთან ერთად; და წმიდა იქნება იგი, და მისი სამოსელი, და მისი ძენი, და მისი ძეთა სამოსელი მასთან

ერთად. გამოსვლა 29:21.

პეტრემ გამოხატა ყველა მოწაფის აღსარება და ამით მან გამოხატა ას ორმოცდაოთხი ათასის აღსარებაც, რომელნიც უნდა იცხონ, როგორც ერთიანი მღვდლობა, რომელიც აღიმართება ნიშნად. „ზეთი“, რომლითაც აარონი იცხო, იყო აგრეთვე ჰერმონის მთის ნამი და აგრეთვე სიონის მთების ნამი. „ზეთი“ და „ნამი“ არის უწყება, რომელიც წარმოადგენს სულიწმიდის ცხებას.

ისმინე, ცანო, და ვილაპარაკებ; და ყურად იღე, მიწავ, ჩემი პირის სიტყვები. ჩემი მოძღვრება წვიმასავით გადმოიღვრება, ჩემი სიტყვა ცვარივით ჩამოიწვეთებს, როგორც წვრილი წვიმა ნორჩ ბალახზე და როგორც თქეში მოლზე; რადგან გამოვაცხადებ უფლის სახელს: მიაგეთ სიდიადე ჩვენს ღმერთს. მეორე რჯული 32:1-3.

„ნამი“ არის „მოძღვრება“, რომელიც სიონის მთებზე ეცემა, და იგი არის ცხების „ზეთი“, რომელიც აერთიანებს ას ორმოცდაოთხ ათასს, რომელნიც უკანასკნელ დღეებში ღვთის მღვდლები არიან. მოძღვრება წვიმასავით ეწვეთება და ნამივით გამოიღინდება, რადგან იგი „გამოცხადებულია“. იგი გამოცხადებულია, რადგან ცამ და მიწამ უნდა იყურონ და ისმინონ მისი ბაგეთაგან გამოსული სიტყვები, ერთიანი მღვდლობის მეშვეობით, რომელიც არის დროშა და რომელიც აცხადებს შუალამის ღალადის და ხმამაღალი ღალადის უწყებებს.

რაოდენ მშვენიერია მთებზე მისი ფეხები, ვინც კეთილ უწყებას მოიტანს, ვინც მშვიდობას აცხადებს; ვინც სიკეთის კეთილ უწყებას მოიტანს, ვინც ხსნას აცხადებს; ვინც ეუბნება სიონს: შენი ღმერთი მეფობს! შენი მცველნი ხმას აღიმალლებენ; ერთად, ერთი ხმით, იგალობებენ; რადგან თვალთ თვალს იხილავენ, როცა უფალი კვლავ აღადგენს სიონს. იხარეთ, ერთხმად იგალობეთ, იერუსალიმის ნანგრევნო ადგილნო: რადგან უფალმა ანუგეშა თავისი ერი, გამოისყიდა იერუსალიმი. უფალმა გააშიშვლა თავისი წმიდა მკლავი ყველა ერის თვალწინ; და ქვეყნის კიდით კიდემდე ყველა იხილავს ჩვენი ღვთის ხსნას. ესაია 52:7-10.

ბოლო ჟამის გუშაგები, რომელთაც პეტრე წარმოადგენს, აცხადებენ ხსნასა და მშვიდობას, და ისინი ერთნი იქნებიან, რადგან პირს პირისპირ იხილავენ. ეს ხდება მაშინ, როდესაც „უფალი კვლავ მოაქცევს სიონს“. ებრაული სიტყვა, რომელიც ითარგმნა როგორც „კვლავ მოაქცევს“, ნიშნავს „შებრუნებას“. როდესაც უფალი სიონს შეაბრუნებს, ეს ნიშნავს, რომ სიონი ტყვეობაში იყო, როგორც გაფანტვით არის გამოსახული, და ეს შებრუნდება, როდესაც ტყვეობა დასრულდება.

რადგან ასე ამბობს უფალი: როდესაც ბაბილონში სამოცდაათი წელი აღსრულდება, მოგაკითხავთ თქვენ და აღვასრულებ თქვენ მიმართ ჩემს კეთილ სიტყვას, რათა დაგაბრუნოთ ამ ადგილას. რადგან მე ვიცი ზრახვები, რომლებსაც თქვენზე ვზრახავ, ამბობს უფალი, მშვიდობის ზრახვები და არა ბოროტებისა, რათა მოგცეთ ნანატრი დასასრული. მაშინ მომიწოდებთ მე, წახვალთ და შემევედრებით მე, და მე შეგისმენთ თქვენ. და მეძებდეთ მე და მიპოვით, როდესაც მთელი თქვენი გულით დამძებთ. და გეპოვნებით თქვენ, ამბობს უფალი; და დავაბრუნებ თქვენს ტყვეობას, და შეგკრებთ ყველა ერიდან და ყველა ადგილიდან, სადაც კი

გაგდევენთ, ამბობს უფალი; და კვლავ მოგიყვანთ იმ ადგილას, საიდანაც ტყვედ წაგასხით. იერემია 29:10–14.

ყველა წინასწარმეტყველი უკანასკნელ დღეებს მიმართავს, და უკანასკნელ დღეებში მისი ხალხი იმყოფება ტყვეობაში, რომელიც უნდა შეიცვალოს, რათა აღსრულდეს წინასწარმეტყველების მოწმობა.

სიტყვა, რომელიც უფლისაგან მოვიდა იერემიასთან და თქვა: ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: ჩაწერე წიგნში ყველა სიტყვა, რომელიც მე გითხარი. რადგან, აჰა, მოდის დღეები, ამბობს უფალი, როცა დავაბრუნებ ტყვეობიდან ჩემს ხალხს, ისრაელსა და იუდას, ამბობს უფალი; და მივაქცევ მათ იმ მიწაზე დასაბრუნებლად, რომელიც მათ მამებს მიეცემა, და დაიმკვიდრებენ მას. იერემია 30:1–3.

სამნახევარი დღის ძილის შემდეგ, როგორც ლაზარე ეძინა ოთხი დღე და დანიელი გლოვობდა ოცდაერთი დღე, მიქაელი აღადგენს ორ მოწმეს, რომლებიც არიან მისი უკანასკნელი დღეების ხალხი, და მოჰყავს ისინი ერთობაში, და ასევე სცხებს მათ იმ უწყებით, რომელიც მთელ მსოფლიოში ქვეყნდება. ეს უწყება არის ჰერმონის მთის („წმინდა მთის“) „ცვარი“, რომელიც კვებავს პანის წყაროს, ხოლო იგი შემდგომ კვებავს მდინარე იორდანეს. ის ცხება, რომელიც ამ უწყებით სრულდება, წარმოადგენს იესოს ცხებას, რომელმაც აღნიშნო ჟამი, როცა იგი გახდა ქრისტე, რაც პეტრემ ამოიცნო.

როცა პეტრემ ქრისტე ღმერთის ძედ აღიარა, მან ქრისტე წარმოაჩინა როგორც ღმერთის ძე და როგორც კაცის ძე, როგორც ეს წარმოდგენილია „ჯოჯოხეთის ბჭეთა“ წყლებით, რომლებიც იორდანეს მდინარეს კვებავენ. პეტრეს აღსარება სულიწმიდის შთაგონებით წარმოიშვა, და სწორედ ეს ჭეშმარიტება — რომ იესო იყო ქრისტე, ცხებული, და რომ იგი იყო როგორც ღმერთი, ისე კაცი — განსაზღვრა იესომ იმ ჭეშმარიტებად, რომელიც ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის წინააღმდეგ მიმართული ბრძოლის ცენტრი იქნებოდა; ამ ხალხს ქრისტემ გამარჯვება აღუთქვა, რადგან „ჯოჯოხეთის ბჭენი“ ვერ სძლევენ ამ ჭეშმარიტებას.

ჭეშმარიტება ის არის, რომ 2001 წლის 11 სექტემბერს, ისევე როგორც იესო თავის ნათლისღებისას იქნა ცხებული, დაიწყო ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა, და ამ ისტორიაში უნდა ყოფილიყო იმედგაცრუება, რომელიც მოსპობდა მის უკანასკნელი დღეების ხალხს, ვიდრე იგი აღადგენდა მათ და შემოაბრუნებდა მათ ტყვეობას. აღდგომის პროცესი მოიცავს მისი ხალხის გაერთიანებას ძლევამოსილ ლაშქრად, რომელიც აღიმართება, როგორც დროშა. აღდგენის, განწმენდის, გაერთიანებისა და მაღლა აღმართვის საქმე, ქუჩებში სიკვდილის შემდეგ, ნაჩვენებია დანიელის მეთერთმეტე თავის მეათედან მეთხუთმეტე მუხლების ჩათვლით, ისევე როგორც სხვა ბიბლიურ ადგილებში. ხოლო მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლებში ქრისტემ კიდევ ერთხელ მიიყვანა თავისი მოწაფეები კესარია ფილიპეში, პანიუმში, და სწორედ იქ იბეჭდება ღვთის ბეჭედი საუკუნოდ.

მხოლოდ მაშინ, როცა ამ ფაქტების სიღრმეს შევიცნობთ, შეგვიძლია ვაღიაროთ ჭეშმარიტების ის გამოცხადებები, რომლებიც კესარია ფილიპეს მოწმობაშია მდებარე. მათეს მეთექვსმეტე თავის მეთვრამეტე მუხლში სიმონ ბარჯონას სახელი ეცვლება

პეტრედ, რაც, როგორც ახლახან გამოქვეყნებულ სტატიაში უკვე აღინიშნა, ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლოს წარმოადგენს. ამ მუხლში დადგენილი მათემატიკური გამოცხადება ადიდებს იესოს, როგორც საკვირველ აღმრიცხველს, ვინაიდან პეტრე არა მხოლოდ ას ორმოცდაოთხი ათასის წარმომადგენლად შეიძლება იქნეს გაგებული, არამედ მათეს 16:18 აგრეთვე „ფის“ მათემატიკური სიმბოლოა.

სანამ „ფისთან“ დაკავშირებულ მათემატიკას შევხებოდეთ, უნდა აღინიშნოს, რომ „ფი“ არის სიტყვის „ფილიპი“ ნაწილი — პანიუმის ქალაქის ორი სახელიდან მეორისა. მეთვრამეტე მუხლი მიუთითებს, რომ იესომ პეტრეს ებრაულად ელაპარაკა, ეს ჩაიწერა ბერძნულად და მოგვიანებით ითარგმნა ინგლისურად. ეს სამი საფეხური შეეხება ქრისტეს ხელმწიფებას თავის სიტყვაზე. როდესაც ეს სიტყვა განიხილება დანომრილი პოზიციების გამრავლების მათემატიკურ სისტემასთან ერთად, ირკვევა, რომ სახელი პეტრე უტოლდება ას ორმოცდაოთხ ათასს, რითაც ხაზგასმულია იესო, როგორც საკვირველი მრიცხველი. სწორედ იმავე მუხლში, სადაც იესო აცხადებს, რომ იგი ააშენებს თავის ეკლესიას, საკვირველმა მრიცხველმა მართა თარგმნის პროცესი, რათა მეთექვსმეტე თავის მეთვრამეტე მუხლში წარმოდგენილი ჭეშმარიტება გამოსახვდეს „ფის“ მათემატიკურ სიმბოლოს.

და მე გეუბნები შენც: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას; და ჯოჯოხეთის ბქენი ვერ სძლევენ მას. მათე 16:18.

მისი ეკლესია მხოლოდ იმ მოძღვრებაზე კი არ არის დაფუძნებული, რომ იესო არის ქრისტე და რომ იგი არის მე ღვთისა, არამედ იმ ფაქტზეც, რომ იგი არის სიტყვა, და სიტყვამ შექმნა და განაგებს ყოველივეს, მათ შორის მათემატიკას, გრამატიკასა და ადამიანთა საქმეებს.

ვისშიც ჩვენც მივიღეთ სამკვიდრებელი, წინასწარ განწყესებულნი მისი განზრახვის მიხედვით, რომელიც ყოველივეს მოქმედებს თავისი ნების ზრახვისამებრ. ეფესელთა 1:11.

ფი, რომელიც ხშირად ბერძნული ასოით ϕ (phi) აღინიშნება, არის მათემატიკური მუდმივა, რომელიც დაახლოებით ტოლია 1.618033988749895-ის. ეს რიცხვი ცნობილია როგორც ოქროს კვეთა ან ღვთიური პროპორცია. იგი არის „ირაციონალური რიცხვი“, რაც ნიშნავს, რომ მისი გამოსახვა მარტივი წილადის სახით შეუძლებელია, და მისი ათწილადი ჩანაწერი უსასრულოდ გრძელდება განმეორების გარეშე.

ოქროს თანაფარდობას მრავალი გამორჩეული თვისება აქვს და იგი გვხვდება სხვადასხვა კონტექსტში მათემატიკაში, ხელოვნებაში, არქიტექტურაში, ბუნებაში და სხვა სფეროებში. იგი ხშირად გვხვდება გეომეტრიულ ფიგურებში, როგორიცაა მართკუთხედები, ხუთკუთხედები და დოდეკაჰედრები, სადაც გრძელი გვერდის მოკლე გვერდთან შეფარდება ფის ტოლია.

ხელოვნებასა და არქიტექტურაში ითვლება, რომ ოქროს კვეთა ქმნის ესთეტიკურად სასიამოვნო პროპორციებს. იგი ისტორიის განმავლობაში გამოიყენებოდა მხატვრებისა და არქიტექტორების მიერ, ძველი ცივილიზაციებიდან რენესანსისა და მის შემდგომ

პერიოდებამდე, კომპოზიციების, ნაგებობებისა და ნამუშევრების დასაპროექტებლად. მათემატიკაში ოქროს კვეთა გვხვდება სხვადასხვა მათემატიკურ განტოლებასა და მიმდევრობაში, მათ შორის ფიბონაჩის მიმდევრობაში, სადაც ყოველი წევრი ორი წინა წევრის ჯამს წარმოადგენს. ფიბონაჩის მიმდევრობის წევრების ზრდასთან ერთად, მომდევნო წევრთა თანაფარდობა ϕ -ს უახლოვდება.

მე-16:18 მუხლში ვპოულობთ მათემატიკურ ფის (1.618...). იესომ, ღმერთმა, „რომელი ყოველივეს იქმნ თავისი ნების განზრახვისამებრ“, განიზრახა, დაედო თავისი ხელწერა, როგორც პალმონი — საკვირველი რიცხვი, ანუ საიდუმლოთა აღმრიცხველი — იმ წინასწარმეტყველურ გეოგრაფიაში, რომელიც უკანასკნელ დღეებში მის ეკლესიასა და ჯოჯოხეთის ბჭეთა შორის ბრძოლის ველს განსაზღვრავს. იმ წინასწარმეტყველურ ბრძოლის ველზე მან, რიცხვებზე თავისი ხელმწიფებით, ას ორმოცდაოთხი ათასი „პეტრეს“ მეშვეობით წარმოადგინა, რომელსაც სახელი შეეცვალა „სიმონიდან“ — მტრედის უწყების მსმენელიდან — „პეტრედ“, და ამგვარად ას ორმოცდაოთხი ათასი აღნიშნა, როგორც თავისი უკანასკნელი დღეების აღთქმის ერი.

„კლდე“, რომელიც მან თავისი ეკლესიის ასაშენებლად აირჩია, არის საფუძვლის კლდე, ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდგზის“ საფუძველი და უმთავრესი კუთხის ქვა, რადგან არ არსებობს ჭეშმარიტი საფუძველი, რომელიც ქრისტე არ იყოს. ქრისტეს ნათლობიდან, როდესაც სიმონმა მტრედის უწყება „მოისმინა“, მკვდარი ზღვის ჯვრამდე, ათას ორას სამოცი დღის განმავლობაში, დღეში ორჯერ, იყო დილისა და საღამოს მსხვერპლი, გარდა ათას ორას სამოცი დღის უკანასკნელი დღისა, რადგან იმ დღეს საღამოს მსხვერპლი მღვდელს გაექცა, და ჯვარზე ქრისტე მოკვდა, როგორც ორი ათას ხუთას მეოცე შესაწირავი.

„ყველაფერი შიში და არეულობაა. მღვდელი მსხვერპლის დაკვლას აპირებს; მაგრამ დანა მისი უღონო ხელიდან უვარდება და კრავი გარბის. სახე შეხვდა პირველსახეს ღვთის მის სიკვდილში. დიდი მსხვერპლი შეწირულ იქნა. უწმიდესში შესასვლელი გზა გახსნილია. ყველასთვის მომზადებულია ახალი და ცოცხალი გზა. აღარ არის საჭირო, რომ ცოდვილი, დამწუხრებული კაცობრიობა ელოდებოდეს მღვდელმთავრის მოსვლას.“ The Desire of Ages, 757.

„კლდე“, რომელზეც იგი ააშენებდა თავის ეკლესიას, არის ის ქვაკუთხედი, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს; მისი რიცხვია „ორი ათას ხუთას ოცი“. ერთ მოკლე მუხლში ქრისტე საკუთარ თავს წარმოგვიდგენს, როგორც ყოველივეს მეუფეს, და როდესაც ამას აკეთებს, იგი დგას და ლაპარაკობს დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის მეცამეტე-მეთხუთმეტე მუხლებში.

და მე გეუბნები შენცა: შენ ხარ პეტრე, და ამ კლდეზე ავაშენებ ჩემს ეკლესიას; და ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას. მათე 16:18.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„დაფარული ეკუთვნის უფალს, ჩვენს ღმერთს; ხოლო გამოცხადებული — ჩვენ და ჩვენს შვილებს უკუნისამდე.“ მეორე რჯული 29:29. თუ ზუსტად როგორ აღასრულა ღმერთმა შექმნის საქმე, ეს ადამიანთათვის არასოდეს გამოუცხადებია; ადამიანურ

მეცნიერებას არ ძალუძს გამოიკვლიოს უზენაესის საიდუმლონი. მისი შემოქმედებითი ძალა ისეთივე შეუცნობელია, როგორც მისი არსებობა.

„ღმერთმა დაუშვა, რომ ნათლის წყალდიდობა გადმოღვრილიყო სამყაროზე როგორც მეცნიერებაში, ისე ხელოვნებაში; მაგრამ როდესაც აშკარად მეცნიერული კაცნი ამ საგნებზე მხოლოდ ადამიანური თვალსაზრისით მსჯელობენ, ისინი უეჭველად მცდარ დასკვნებამდე მივლენ. შესაძლოა უწყინარი იყოს იმის შესახებ ვარაუდი, რაც ღვთის სიტყვას არ გაუმჟღავნებია, თუ ჩვენი თეორიები წმინდა წერილში აღმოჩენილ ფაქტებს არ ეწინააღმდეგება; მაგრამ ისინი, ვინც ღვთის სიტყვას ტოვებენ და ცდილობენ მისი შექმნილი საქმეები მეცნიერული პრინციპებით ახსნან, უცნობ ოკეანეზე რუკისა და კომპასის გარეშე მიედრიფებიან. უდიდესი გონებანიც კი, თუ თავიანთ კვლევაში ღვთის სიტყვით არ იხელმძღვანელებენ, მეცნიერებისა და გამოცხადების ურთიერთმიმართების მიკვლევის მცდელობაში იბნევიან. რადგანაც შემოქმედი და მისი საქმეები იმდენად აღემატება მათ გაგებას, რომ მათ ბუნებრივი კანონებით ახსნა არ ძალუძთ, ისინი ბიბლიურ ისტორიას არასაიმედოდ მიიჩნევენ. ისინი, ვინც ექვევებ აყენებენ ძველი და ახალი აღთქმის ჩანაწერთა სანდობას, მიყვანილნი იქნებიან, რომ კიდევ ერთი ნაბიჯი გადადგან და ღვთის არსებობაც დაეჭვონ; შემდეგ კი, როდესაც თავიანთი ღუზა დაკარგული ექნებათ, დარჩებიან, რათა ურწმუნოების კლდეებზე ეხეთქონ.“

„ამ ადამიანებმა დაკარგეს რწმენის სიმარტივე. უნდა არსებობდეს მტკიცე რწმენა ღვთის წმიდა სიტყვის საღმრთო ავტორიტეტისადმი. ბიბლია არ უნდა გამოიცადოს ადამიანთა მეცნიერული შეხედულებებით. ადამიანური ცოდნა არასაიმედო მეგზურია. სკეპტიკოსებს, რომლებიც ბიბლიას კითხვენ კირკიტის მიზნით, მეცნიერების ან გამოცხადების არასრულყოფილი გაგების გამო, შეიძლება ეგონოთ, რომ მათ შორის წინააღმდეგობებს პოულობენ; მაგრამ სწორად გაგებულნი, ისინი სრულ თანხმობაში არიან. მოსე წერდა ღვთის სულის ხელმძღვანელობით, და გეოლოგიის სწორი თეორია არასოდეს განაცხადებს ისეთ აღმოჩენებს, რომელთა შეჯერებაც მის ნათქვამთან შეუძლებელი იქნებოდა. ყოველი ჭეშმარიტება, იქნება იგი ბუნებაში თუ გამოცხადებაში, თავისი ყოველი გამოვლინებით თანმიმდევრულია საკუთარ თავთან.“

ღვთის სიტყვაში მრავალი კითხვა აღიმკვრება, რომელთაც ყველაზე ღრმა სწავლულნიც ვერასოდეს გასცემენ პასუხს. ამ საკითხებზე ყურადღება იმ მიზნით მიემართება, რათა გვაჩვენოს, რაოდენ ბევრია ისეთი რამ, თვით ყოველდღიური ცხოვრების ჩვეულებრივ მოვლენებშიც კი, რასაც სასრული გონება, მთელი თავისი ქედმაღლურად ნაქები სიბრძნის მიუხედავად, ვერასოდეს სრულად შეიცნობს.

„მაგრამ მეცნიერების კაცები ფიქრობენ, რომ შეუძლიათ ჩასწვდნენ ღვთის სიბრძნეს — იმას, რაც მან გააკეთა ან რის გაკეთებაც შეუძლია. ფართოდ არის გავრცელებული აზრი, რომ იგი შეზღუდულია საკუთარი კანონებით. ადამიანები ან უარყოფენ, ან უგულებელყოფენ მის არსებობას, ან კი ცდილობენ ყველაფრის ახსნას, თვით მისი სულის მოქმედებასაც კი ადამიანის გულზე; და ისინი უკვე აღარ ეკრძაღვიან მის სახელს და აღარ ძრწიან მისი ძალის წინაშე. მათ არ სწამთ ზებუნებრივი, რადგან არ ესმით ღვთის კანონები და არც მისი უსასრულო ძალა,

რომ მათი მეშვეობით აღასრულოს თავისი ნება. როგორც ჩვეულებრივ იხმარება, გამოთქმა „ბუნების კანონები“ მოიცავს იმას, რისი აღმოჩენაც ადამიანებმა შეძლეს იმ კანონებთან დაკავშირებით, რომლებიც მართავენ ხილულ სამყაროს; მაგრამ რაოდენ შეზღუდულია მათი ცოდნა და რაოდენ ვრცელია ის არე, რომელშიც შემოქმედს შეუძლია იმოქმედოს საკუთარი კანონების თანხმობაში და მაინც სრულიად მიღმა დარჩეს სასრულო არსებათა გაგებისა!“

„ბევრი ასწავლის, რომ მატერია სასიცოცხლო ძალას ფლობს — რომ გარკვეული თვისებები მატერიას ენიჭება, და შემდეგ იგი თავისი შინაგანი ენერგიით მოქმედებისთვის არის მიტოვებული; და რომ ბუნების მოქმედებანი მტკიცე კანონებთან თანხმობაში ხორციელდება, რომლებშიც თვით ღმერთსაც კი ჩარევა არ შეუძლია. ეს ცრუ მეცნიერებაა და ღვთის სიტყვით არ მტკიცდება. ბუნება თავისი შემოქმედის მსახურია. ღმერთი არ აუქმებს თავის კანონებს და არც მათ საწინააღმდეგოდ მოქმედებს, არამედ განუწყვეტლივ იყენებს მათ, როგორც თავის იარაღებს. ბუნება მოწმობს გონიერებაზე, თანდასწრებაზე, მოქმედ ენერგიაზე, რომელიც მის კანონებში და მათი მეშვეობით მოქმედებს. ბუნებაში უწყვეტად მოქმედებს მამა და ძე. ქრისტე ამბობს: „მამაჩემი აქამომდე მოქმედებს, და მეც ვმოქმედებ.“ იოანე 5:17.

„ლევიაწი, თავიანთ საგალობელში, რომელიც ნეემიასშია ჩაწერილი, გალობდნენ: „შენ, მხოლოდ შენა ხარ უფალი; შენ შექმენი ცანი, ცანი ცათანი, მთელი მათი მხედრობით, ქვეყანა და ყოველივე, რაც მასშია, ... და შენ ინახავ მათ ყოველთა.“ ნეემია 9:6. რაც შეეხება ამ ქვეყანას, ღვთის ქმნილების საქმე დასრულებულია. ვინაიდან „საქმენი დასაბამითგან სოფლისა დასრულებულ იყო.“ ებრაელთა 4:3. მაგრამ მისი ძალა კვლავ მოქმედებს მისი ქმნილების საგანთა შესანარჩუნებლად. ეს არ არის იმიტომ, რომ ერთხელ ამოქმედებული მექანიზმი განაგრძობს მოქმედებას საკუთარი შინაგანი ენერგიით, რომ ძგერს მაჯა და სუნთქვას სუნთქვა მოსდევს; არამედ ყოველი სუნთქვა, გულის ყოველი ფეთქვა, არის მტკიცებულება იმისა ყოვლისმომცველი მზრუნველობისა მისგან, ვისშიც „ცოცხლობთ, ვიძვრით და ვარსებობთ.“ საქმეები 17:28. ეს არ არის თანდაყოლილი ძალის გამო, რომ ქვეყანა წლიდან წლამდე გამოიღებს თავის ნაყოფს და განაგრძობს მოძრაობას მზის ირგვლივ. ღვთის ხელი წარმართავს პლანეტებს და მათ თავიანთ ადგილას ინარჩუნებს ცათა სივრცეში მათი მოწესრიგებული სვლისას. იგი „გამოიყვანს მათ მხედრობას რიცხვით; ყოველ მათგანს სახელით უწოდებს თავისი ძლიერების სიდიადის გამო, რადგან ძლიერია ძალით; არც ერთი არ დააკლდება.“ ესაია 40:26. მისი ძალით ხარობს მცენარეულობა, ჩნდება ფოთოლი და იფურჩქნება ყვავილი. იგი „აღმოაცენებს ბალახს მთებზე“ (ფსალმუნი 147:8), და მის მიერ ნაყოფიერდება ველები. „ტყის ყოველნი მხეცნი ... ღმრთისაგან ეძიებენ თავიანთ საზრდოს,“ და ყოველი ცოცხალი არსება, უმცირესი მწერიდან ადამიანამდე, ყოველდღიურად დამოკიდებულია მის განგებისეულ მზრუნველობაზე. მეფსალმუნის მშვენიერი სიტყვებით: „ეს ყოველნი შენ გელიან.... რასაც მისცემ მათ, აგროვებენ; ხსნი შენს ხელს, და კეთილით ივსებიან.“ ფსალმუნი 104:20, 21, 27, 28. მისი სიტყვა მართავს სტიქიონებს; იგი ღრუბლებით ფარავს ცას და ამზადებს წვიმას ქვეყნისთვის. „თოვლსა მისცემს მატყლის მსგავსად; ნამქერს მიმოფანტავს ფერფლივით.“ ფსალმუნი 147:16. „როცა გამოსცემს თავის ხმას, წყლების სიმრავლეა ცაში, და იგი

აღამაღლებს ორთქლებს ქვეყნის კიდეებიდან; ქმნის ელვებს წვიმასთან ერთად და გამოჰყავს ქარი თავისი საუნჯეებიდან.“ იერემია 10:13.

„ღმერთი არის ყოველივეს საფუძველი. ყოველი ჭეშმარიტი მეცნიერება ჰარმონიაშია მის საქმეებთან; ყოველი ჭეშმარიტი განათლება მიჰყავს მორჩილებამდე მისი მმართველობისადმი. მეცნიერება ხსნის ახალ საოცრებებს ჩვენი მზერის წინაშე; იგი მაღლა აღიმართება და იკვლევს ახალ სიღრმეებს; მაგრამ თავისი კვლევიდან არაფერს მოაქვს ისეთს, რაც ეწინააღმდეგება ღვთიურ გამოცხადებას. უმეცრებამ შეიძლება სცადოს ღმერთის შესახებ მცდარი შეხედულებების გამყარება მეცნიერებაზე მიმართვით, მაგრამ ბუნების წიგნი და დაწერილი სიტყვა ურთიერთს უნათებენ. ამგვარად მივყავართ შემოქმედის თაყვანისცემამდე და მისი სიტყვისადმი გონივრული ნდობის ქონამდე.“
პატრიარქები და წინასწარმეტყველნი, 113–115.